

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Tjugofemte kapitlet – i vilket Zeke utövar kroppskultur och får massage av Rudolf

En kväll fastnade jag framför spegeln i badrummet. Stod bara och glodde på mig själv. Det var inte så ofta jag speglade mig på allvar. Plötsligt upptäckte jag något på skallen som inte kunde vara något annat än ett grått hårstrå. När jag drog lite i det kändes det tjockare än de övriga hårstråna så jag försökte övertala mig själv att det egentligen inte var början på gråhårigheten. Det var bara ett muterat hårstrå som skulle falla av och aldrig komma tillbaka. Så var det såklart inte. Skiten satt kvar och blev längre och längre men var fortfarande lika grått. Jag vägrade att drabbas av åldersnojja. Man var så gammal som man var. Det var inget att göra något åt. Jag hade hellre varit tjugooåttan än arton. Men å andra sidan hade jag nog hellre varit tjugooåttan än en bit över trettio också. Hade jag fått välja så hade jag sluppit mitt gråa hårstrå. Ålderdomen var en bågare som gärna hade fått gå mina läppar förbi. Fast enda chansen att slippa bli gammal var ju att dö ung och jag hade aldrig sett tjuvningen med det heller. Det var några dagar senare som idén om att jag borde börja träna dök upp. Få lite muskler. Bättre kondis så att jag orkade mer. Vad jag skulle orka mer av visste jag förstås inte eftersom jag inte gjorde något. Men ändå. Det var åtminstone något att sysselsätta sig med. Rudolf tyckte att det var en bra idé att börja träna. Själv påstod han att han hade varit oerhört vältränad en gång i tiden.

– Jag var junioreuropamästare i klassisk balett, påstod han.

Det lät rätt otroligt men man visste aldrig med Rudolf. En gång hade jag bett honom visa hur man jonglerade, för det borde han ju kunna som gammal cirkusartist. Han påstod att han en gång i tiden hade kunnat hålla sju bollar i luften och han ritade upp på ett papper hur man skulle kasta bollarna. Men sen när han skulle visa med fyra bollar så var han helt chanslös. Hur som helst påstod han att han under allt fett hade kvar en hel del av sina gamla balettmuskler och han rörde sig förbluffande lätt för att vara så tjock. Fast jag hade svårt att föreställa mig honom göra piruetter i luften.

– Jag jobbade som danslärare i USA på åttiotalet. Det var jag som utbildade Paula Abdul i dans. Jag regisserade också Whams två första videor.

– Han ljuter så att han tror sig själv, tänkte jag.

Men jag struntade i vilket. Det spelade ingen roll för mig vad han dillade om så länge han hade vettiga saker att säga om mig och mitt liv. Sedan kunde han ljuga hur mycket han ville om sitt eget.

Han tyckte inte att jag skulle gå till ett av de där innegymmen för han trodde att jag inte skulle känna mig hemma där och själv tyckte jag att det var för långt till friidrottshallen. Varför cykla genom halva stan när det fanns gym runt hörnet? En dag var jag på väg in på ett gym alldeles i närheten av där jag bodde för att kolla läget. När jag gick in genom dörren mötte jag en otroligt spännig typ i vida spräckliga mjukisbrallor och tröja där alla muddar var bortklippta. Han gick som om han bar på ett kylskåp och såg ut som en jävla idiot, men det verkade han inte fatta. Han vägrade att flytta på sig det minsta när vi möttes, utan bara stirrade på mig som en jävla psykopat tills jag gick åt sidan helt och hållet. Man var tvungen att gå en trappa upp för att komma till träningslokalen men redan nere vid dörren var ljudvolymen alldeles för hög. Det var full patte på någon usel hårdrocksplatta. Nere i entrén fanns en lapp med priserna.

– Inte en chans att jag betalar så mycket för att riskera att bli ihjälslagen av någon steroidstinn tjur för att jag råkat titta på hans uppumpade kossa till flickvän, tänkte jag.

Jag gick ut igen. Varför skulle jag betala en massa pengar för att gå och träna med vikter när jag var så svag att jag knappt kunde göra en armhävning? Nej, ut och springa och sedan köra situps hemma på golvet. Det var vad jag borde göra.

Första gången jag gav mig ut och sprang hade jag stora ambitioner. Jag skulle jogga bort till Beijers park och sedan dra ett snabbt varv där, stretcha lite och sedan jogga hem igen. Det visade sig att jag överskattade min kapacitet och underskattade hur långt det skulle bli att springa. Bara runt parken var det säkert en kilometer. Jag var redan trött när jag kom dit men ändå fick jag för mig att jag skulle öka farten när jag kom in i parken. Det höll så länge stigen sluttade nedåt. Men när det blev motlut tog jag helt slut. Till sist var jag tvungen att stanna och gå en bit. Det kändes som om jag hade en sten i högra lungan. Trots allt lyckades jag ta mig hem. När jag väl hämtat andan klarade jag faktiskt att fortsätta jogga hela vägen hem. Sedan skulle det tränas styrka. Situps, ryggresningar, armhävningar och benböjningar. Självklart tog jag i för mycket och fick ont i ryggen igen. När jag stapplade ut för att ta något att dricka i köket märkte jag att det luktade skit i hallen. Jag vände på gympadojorna och upptäckte att jag hade trampat i en hundskit. Jag blev så jävla trött. Hur svårt var det att plocka upp efter sin hund? Om man tyckte att det var för äckligt att plocka upp en varm mjuk hundbajs med handen i en plastpåse så fick man antingen låta bli att skaffa hund eller låta byrackan skita på en tidning i lägenheten. Vad jag inte kunde fatta var att vissa fick för sig att de inte omfattades av samhällets regler. Nu stod jag med en skosula full med stinkande avföring som jag inte visste hur jag skulle få bort. Det var inte direkt något man ville röra vid.

Jag tog med skon ner på gården där jag hittade en pinne som jag kunde krasa bort det värsta med. Om jag höll skon över rabatten så gjorde det nog ingenting tänkte jag. Sedan badade jag sulan i en vattenpöl för att försöka skölja den någorlunda ren. Det funkade rätt så bra.

När jag var på väg upp för trappan högg det till nere i högra skinkan. Det gjorde så in i helvete ont att jag knappt kunde ta mig upp till lägenheten. Jag letade upp Rudolfs kort. Där stod ett mobiltelefonnummer som gick till hans jourtelefon. Vissa av hans regelbundna kunder fick lov att ringa på jourtelefonen fram till klockan fem på morgonen. Sedan var den avstängd fram till klockan tio.

– Jourtelefonen får inte missbrukas, hade han sagt. Då blir man avstängd. Det händer då och då att någon ringer mig hela tiden bara för att de vill prata.

Men nu kunde jag varken stå, sitta eller ligga. Det måste vara okej för mig att ringa även om klockan var nästan nio på kvällen. Ändå var jag nervös när jag slog numret. Men Rudolf blev inte ett dugg arg för att jag ringde.

– Kan du komma klockan elva, sa han bara. Jag tror inte att det är någon fara men jag vill gärna kolla på det.

När jag ringde på hos honom strax innan elva hade den värsta smärtan gått över men i stället spridit sig så att jag både hade ont ner i baksidan av låret och fram emot ljumsken. Antagligen hade jag bara överansträngt mig och det kändes fånigt att komma och störa sent på kvällen. Men Rudolf skällde nästan på mig för att jag kände så.

– Ta av dig till kalsonger och lägg dig på britsen, sa han och satte på det lilla varmluftselementet.

Efter att ha klämt och tryckt och dragit i benet en stund sa han:

– Det är den falska ischiasnerven som är irriterad. Men det är ingen fara. Det ordnar vi. Då är jag mer orolig över att du har ont i ljumsken.

Jag fick lägga mig på rygg och han kände på ljumsken och höften.

– Du har en kramp här som jag ska försöka få att släppa, sa han.

Så började han massera mig i ljumsken.

– Är det okej? Jag är ju lite nära här, skrattade han.

– Visst, det är lugnt.

– Ärligt talat. Om det inte är väldigt obehagligt för dig så skulle jag vilja be dig ta av dig kalsongerna för de är i vägen. Jag kan inte känna riktigt vad som händer med muskeln.

Ja, vad fan. Vad brydde jag mig? Jag tog av mig kalsingarna och la mig på rygg. Rudolf fortsatte sin massage. Det var bara ett litet problem. Jag brukade ha pth, det vill säga pitten till höger. Det var inget jag hade bestämt mig för. Den bara la sig så av sig själv. Så nu kände den

att den inte trivdes på vänster sida utan ville tillbaka till sitt vanliga läge. Det var bara det att den platsen var upptagen av Rudolfs hand. Så snoppen la sig mot hans fingrar. Så han tog den lite försiktigt och la tillbaka den till vänster. Efter en stund trillade den återigen över på höger sida och träffade hans hand. Han föste tillbaka den igen. Det kändes ganska bisarrt.

– Skulle det vara okej om du höll i den medan jag masserar, frågade han till slut.

Jo, det var okej. Hellre att jag höll mig i pitten än att han gjorde det.

– Okej, sa han efter en stund. Nu har jag fått krampen att släppa så nu ska det kännas bättre. Jag fick ta på mig kalsongerna igen och snoppen fick lägga sig precis där den ville utan att bli bortfäst.

– Jag skulle bara vilja kolla en sak till, sa Rudolf.

Han satte sig med viss möda på golvet och bad mig ställa mig framför honom.

– Lyft på vänsterbenet. En gång till. Lyft högran. Igen. Jag försöker se hur muskeln arbetar när du lyfter på knäna. Det kan vara så att den inte jobbar som den ska och då kommer du att få ont igen varje gång du springer.

Han bad mig lyfta höger ben om och om igen.

– Kan du dra upp kalsongerna på den sidan, bad han.

Det gjorde jag men det hjälpte tydligen inte.

– Jag hoppas att du inte misstolkar det här, men skulle du kunna ta av dig kalsongerna igen. Du behöver inte vara orolig för jag tittar inte ens på din snopp. Jag vill bara se hur muskeln arbetar.

Det var ju inte som om jag hade några direkta hemligheter kvar att avslöja så visst, jag tog av mig igen.

– Lyft höger ben igen. En gång till. Kan du jogga på stället nu?

Jag började studsa upp och ner och den lille där nere studsade med. Efter en liten stund verkade Rudolf vara nöjd.

– Jag var rädd att muskeln hade släppt från sitt fäste. Det är inga problem om den hade gjort det. Det finns massagetekniker för att få den att fästa igen. Men din muskel jobbar som den ska. Du är bara blockerad i höftpartiet. Det hänger ihop med din sexuella blockering.

Det var först när jag gick där ifrån som jag började tänka på vad jag egentligen hade varit med om. Jag stack alltså hem sent på kvällen till en öppet bisexuell man, klädde av mig helt naken och lät honom masserade mig i ljumsken och sedan körde jag höga knäuppdragningar lika naken medan han satt på golvet framför mig och tittade på. Det var bara hos Rudolf man kunde få vara med om något sådant.

Innan jag gick fick jag en övning som skulle vara bra för ryggen. Meningen var att jag skulle stå med fötterna ganska brett isär och knäna lätt böjda. Sedan skulle jag rulla med bäckenet runt runt. Det kändes som om jag stod och juckade i en hiphopvideo.

– Den övningen är bra för att lösa upp sexuella blockeringar också, sa Rudolf. Så den ska du köra varje dag.

– Vad vill du ha för det här, frågade jag när jag skulle gå.

– Ingenting.

– Men då har du ju jobbat helt gratis.

– Och?

Han var en märklig man.